

InfoMigjorn

Butlletí digital
sobre llengua
catalana

Núm. 1.256

Divendres, 4 de març del 2016

SUMARI

- 1 Pau Vidal ► El catanyol es cura
- 2 Mònica Montserrat i David Paloma ► La gramàtica
- 3 Carme Junyent ► Els límits de la incompetència
- 4 Jordi Badia i Pujol ► No els corregíssi pas, per l'amor de Déu!
- 5 Rudolf Ortega ► Jo confesse
- 6 Salvador Pardo ► Comentaris al Diccionari Normatiu Valencià (XXXVI)
- 7 Encara més i tan interessants o més!

InfoMigjorn és un butlletí que distribueix missatges informatius relacionats amb la llengua catalana. Es publica dues vegades per setmana, dimarts i divendres. Elaborat i distribuït per la Xarxa de Mots. Edició: Isabel Casadevall.

Subscripcions: <http://migjorn.cat/alta.php>. Adreça de contacte: infomigjorn@migjorn.cat. @InfoMigjorn

1 El catanyol es cura

Pau Vidal

El catanyol es cura. Interferències castellà-català (Barcelona: Barcanova, 2012)

Explosió o somni?

EXEMPLE D'ÚS: «I tu sorties volant **pels aires**.»

ÚS CORRECTE: «I tu sorties **volant / disparada enlaire**.»

EXPLICACIÓ: *Sortir pels aires* seria si fa no fa com «Va ensopegar i va caure *pels terres*».

Ara trets

EXEMPLE D'ÚS: «Tan aviat com soni el timbre sortiré **pitant**.»

ÚS CORRECTE: «Tan aviat com soni el timbre sortiré **disparat**.»

EXPLICACIÓ: També **comes ajudeu-me**. I, per a la llengua escrita, **rabent**.

Bona educació entre cometes

EXEMPLE D'ÚS: «Bon dia, **encantat**.»

ÚS CORRECTE: «Bon dia, **molt de gust**.»

EXPLICACIÓ: Un encantat està distret, amb el cap a tres quarts de quinze o a la lluna de València perquè li han fet un encanteri. És com si et diguessin: «Bon dia, badoc.»

2 La gramàtica

Mònica Montserrat i David Paloma

El Punt Avui Cultura, 21/02/2016

<http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/938707-la-gramatica.html>

“En general, el text de la *Gramàtica de la llengua catalana* presenta sense indicar explícitament que són normatius els fets gramaticals pertanyents a la llen-

gua general, és a dir, els que comparteix una gran majoria de parlants de diverses varietats i són adequats en qualsevol situació comunicativa: els classifica gramaticalment, n'explica sumàriament les propietats, en dóna la casuística més general i els exemplifica. Tots els fets que s'hi presenten, tant si donen lloc a una única solució com si donen lloc a solucions concurrents, tenen la mateixa validesa normativa mentre el text no digui el contrari." [Reproducció d'un text de presentació de la gramàtica.]

Iniciem avui una sèrie d'articles entorn de la gramàtica oficial que l'Institut d'Estudis Catalans té la intenció de publicar a final d'any. A partir del que es diu a la nova gramàtica, farem cada mes un comentari. La intenció és subratllar algun concepte o alguna construcció lingüística particular. Aquest primer article es proposa presentar les característiques principals de l'obra a partir d'un text elaborat per l'IEC i exposat per primera vegada a la plataforma Acadèmia Oberta.

Agraïm d'entrada les facilitats i el vistiplau de Manuel Pérez Saldanya, director de l'Oficina de Gramàtica; Gemma Rigau, presidenta de la Comissió de Gramàtica, i M. Teresa Cabré, presidenta de la Secció Filològica, que va suggerir aquesta idea que *El Punt Avui* ha acollit.

Una prèvia encapçala el primer comentari: la gramàtica que l'Institut d'Estudis Catalans publicarà aquest any és la primera de l'Institut. La *Gramàtica catalana* de Pompeu Fabra, publicada el 1918 (i reeditada set vegades fins al 1933), va ser obra al capdavant de Pompeu Fabra, no de l'Institut. Una sola persona la va elaborar; l'Institut la va publicar i la va assumir com a pròpia. No és el cas de la nova gramàtica, que ha viscut unes quantes etapes, amb persones diferents i la participació de l'Oficina de Gramàtica, la Comissió de Gramàtica i la Secció Filològica.

Subratllem ara una indicació fonamental d'un text de presentació de la *Gramàtica*: la gramàtica no diu explícitament que són normatius els fets gramaticals generals i adequats en qualsevol situació. No n'hem d'esperar la indicació tradicional *correcte* o *incorrecte* en aquests termes. El que tradicionalment s'entenia com a "incorrecció" avui sovint es pot identificar amb fenòmens que són vàlids dins uns certs límits i que no ho són més enllà, i la nova gramàtica es proposa precisar els límits d'aquests fenòmens. Per exemple: "L'ús del futur per a expressar probabilitat [...] no es considera adequat en els registres formals."

Hi ha diverses maneres d'expressar la normativa i la nova gramàtica presenta la norma a partir de la descripció de les formes i construccions lingüístiques. Però quan hi ha formes concurrents que estan sotmeses a variació geogràfica o social, la nova gramàtica ho explicita i n'indica la pertinença de les variants a

l'una o a l'altra: i es diu, també, si una solució és més o menys habitual, més o menys recent i si té més o menys tradició.

3 Els límits de la incompetència

Carme Junyent

VilaWeb, 29/02/2016

<http://www.vilaweb.cat/noticies/els-limites-de-la-incompetencia/>

De veritat que cada cop que escric un article sobre la qüestió penso que serà l'últim. Aquest no és el meu tema i si m'hi dedico és tan sols perquè un dia algú em va canviar uns 'alumnes' per un 'alumnat' i vaig entendre que, si no hi feia res, tot el que publicués en el futur i que passés pel sedàs de l'autoritat em des-acreditaria com a lingüista i em faria quedar com una farsant que diu una cosa i en fa una altra. Perquè, malgrat aquells que es pensen que fan la revolució canviant la llengua, la dissident lingüística sóc jo. Va ser el poder, utilitzant el seu exèrcit de correctors, que va decidir que el gènere gramatical era sexista i va imposar les normes que tots coneixem. I les va imposar a contracor de la majoria de professionals de la llengua que veien, impotents, com quatre il·luminats els arrabassaven l'autoritat, menystenien els seus coneixements i els feien fer el paper de sicaris de la llengua.

Els meus amics també opinen que, sobre aquest tema, ja ho he dit tot. Que hi ha causes més nobles a les quals dedicar el temps. I tenen raó. Els arguments són els que són i no hi ha més cera que la que crema. Però és que, darrerament, sembla que la cosa s'ha desbocat i ja només podem esperar a veure qui la diu més grossa.

Fa uns quants dies, em van convidar al programa 'El món a Rac1'. Com de costum, jo explicava que el gènere femení no serveix només per a crear la 'versió dona' d'un home (advocat-advocada) sinó també, entre altres, per a designar objectes (bandoler-bandolera), per a aportar matisos (el llum-la llum) i, també, per a crear termes despectius per a les dones (homenot-donota) i, a vegades, per a crear termes que ens ridiculitzen (pilot-pilota). Però aleshores va entrar un nou terme a l'escena: 'donanatge'. 'Donanatge' per a designar un homenatge a les dones. El Quim Monzó es va tirar des de la quinzena planta i la xarxa es va encendre.

Monzó mateix va recordar el terme 'herstory' del feminisme nord-americà de fa unes dècades que, tot s'ha de dir, o bé feia una paròdia, o bé ignorava l'origen de la paraula establint una coincidència amb el possessiu masculí 'his' com una mostra més de l'etimologia popular que ha convertit l'andalusí 'injlàalmirya' ('dissipació del dubte') en 'Àngela Maria!' I, en el cas de 'donanatge', també podria ser que l'autor de la cosa o fes una paròdia o actués de bona fe.

La paraula 'homenatge' ve del llatí i, per tant, la trobem en totes les llengües romàniques, per bé que no en totes és tan clar que és un derivat de 'home'. Però és que la paraula va passar a l'euscar ('omenaldi'), i a l'anglès on l'etimologia ja és obscura del tot. I de l'anglès al hawaià ('hooman': m'hi jugo el que vulgueu que aquí l'etimologia popular diu que 'home' és a 'man' i no a 'hoo'), al ioruba o al zulu i a moltes més llengües d'arreu del món, on la relació amb 'home' no es veu per enlloc. Així, doncs, d'entrada un terme com 'donanatge' ja ens aïlla perquè ningú no hi establirà una relació (i no us podeu imaginar com casos d'aquests compliquen la lingüística històrica).

Però hi ha una qüestió més greu, i és que si un *donanatge* és un homenatge que es fa a les dones, aleshores, o es pensa que no som prou bones perquè ens facin homenatges o ens converteixen en la riota de tothom. Una humiliació més a les dones, doncs. Cal tenir present que, en aquests intents de fer visibles les dones, en anglès es va considerar que tots els compostos per professions amb '-man' eren discriminatoris i es van crear formes alternatives, generalment amb '-person', però també amb formes més imaginatives, com ara 'firefighter' per 'fireman'. Però algú s'imagina que, seguint el model de 'donanatge', haguessin creat 'firewoman', o 'clergywoman' o 'policewoman'? (Ja veig en Monzó sucant-hi pa.) I segur que aquests termes es fan servir, però en uns altres contextos (busqueu, busqueu a la xarxa). A qui hem d'acudir, doncs, per demanar que NO volem 'donanatges'?

Jo sempre havia pensat que era el IEC el que havia de resoldre aquestes coses, però els seus membres sempre han mantingut un discret silenci o, quan els han (hem) interpellats, s'han limitat a dir que els temes relatius a l'ús no seixista de la llengua, com ara si cal utilitzar el doblat a l'hora de parlar dels dos sexes o si és adequat de fer servir el masculí plural, no entren dins l'àmbit de la normativa estrictament lingüística; l'establiment d'uns criteris en aquesta matèria pertany al terreny de les convencions, més que no pas a la norma lingüística, diuen.

O sigui, els arrabassen l'autoritat imposant NORMES d'ús i tot el que tenen per dir és que això no és cosa seva. Doncs jo no ho entenc. Quan en una escola et donen un text com el que segueix, jo crec que sí que és cosa seva:

«Quan l'alumne o alumna té germans o germanes escolaritzats o escolaritzades al centre o pares o tutors legals que hi treballen en el moment en què es presenta la preinscripció: 40 punts.»

Quan t'arriba una carta del deganat encapçalada per un «Benvolgudes professores i professors», jo crec que sí que és cosa seva. Quan a les escoles s'ensenya a les nenes que, si no es diu «nens i nenes», la cosa no els afecta, jo crec que sí que és cosa seva. I ara, quan el donanatge no és una forma més o menys enginyosa, sinó un ús oficial de l'ajuntament més important del país, jo crec que sí que és cosa seva. I quan aquest mateix ajuntament, en la seva convocatòria d'ajuts t'imposa un ús de la llengua no sexista i això significa que si dius 'nens' o 'barcelonins' o qualsevol forma no marcada ja has begut oli, jo crec que això sí que és cosa seva.

I jo sé que, quan han intentat intervenir, si els que ho feien eren homes, han estat titllats immediatament de masclistes. I sé que una de les tàctiques més execrables del feminisme –i, sí, sóc feminista– ha estat desacreditar les objeccions dels homes en aquesta qüestió pel simple fet de ser-ho. I he estat testimoni de la campanya de descrèdit contra el Dr. Ignacio Bosque de la RAE per haver intentat posar seny en aquesta qüestió en el castellà. Però algú ha d'entendre que, si no fa la seva feina, sempre tindrem il·luminats que ens voldran salvar si us plau per força. Tots els dictadors han volgut manipular la llengua i ara ens volen fer creure que això pertany al 'terreny de les convencions'.

I per tots aquells que adopten aquestes 'convencions' de bona fe, que recordin que si totes les llengües són iguals és perquè funcionen seguint les pròpies regles. Si això es pogués controlar, de segur que tindríem llengües riques i llengües pobres, llengües millors que unes altres i subllengües. Manipulant la llengua ens exposem a perdre el control sobre allò que ens fa humans i que ens dóna l'esperança que, algun dia, siguem tots efectivament iguals. I, francament, els qui creuen que canviant la llengua canvien el món, que no perdin el temps, que modifiquin immediatament les marques de possessió i així fem la revolució d'una vegada. A molts ens encantaria viure en el país del Sisa on 'casa meva és casa vostra si és que hi ha cases d'algú'. Això sí que és revolucionari. I sense estrafer la llengua.

Ací podeu escoltar [la conversa entre Carme Junyent i Quim Monzó](#) a Rac1

Vegeu també [“Sobre ‘donanatge’ i altres estrips del llenguatge”](#), de Carles Bort (29/02/2016)

4 No els corregíssi pas, per l'amor de Déu!

Jordi Badia i Pujol

Blog *El clot de les Ànimes*, 25/02/2016

<http://blocs.mesvilaweb.cat/jbadia/2016/02/25/no-els-corregissiu-pas-per-lamor-de-deu/>

(Alba, Queralta, Maria, Marc: de debò que ho faig tan bé com sé)

Entre els pares (i mares) amb idees pedagògiques avançades, hi predomina la teoria que els infants han de parlar lliurement, que no els hem de redreçar, que no els hem d'esmenar. Sobretot, cal no frustrar-los, no estroncar-los l'espontaneïtat. Si diuen 'morit', tu com si sentissis ploure. De cap manera allò d'abans: «No es diu 'morit', es diu 'mort'». No, perquè això els podria desvetllar un rebuig, una aversió a la llengua, es veu. I, naturalment, un trauma difícil de superar, que els empenyeria, ben segur, a conductes aberrants, com ara parlar en anglès o fins i tot a deixar d'articular sons...

Doncs dec ser un mal pare, perquè als meus quatre fills els he dit sempre, d'una manera o altra, «això no es diu així, es diu aixà». Pot molt ben ser que tinguin traumes profunds, però –infeliç de mi– no m'he pas adonat de res.

Als petits, que tenen set anys, encara sovint els corregeixo, els corregim. I em faig la il·lusió que gràcies a això parlen més bé. És una feina dura, no cal dir-ho, però el cas és que si abans hi havia companys amb qui *no es portaven molt bé* ara simplement és que no **s'hi avenen gaire**. Per sort, no els agraden gens les *txutxes*, però si en mengen s'estimen més les **gormanderies** (que és com sempre hem anomenat les **llaminadures** a Callús). M'hi jugo un pèsol que a l'escola continuen jugant a *pilla-pilla*, però amb mi juguen **a atrapar** (o **a parar**, o **a tocar i parar**). Són ben conscients que les coses no *es cauen al terra*, per més que expliquen que a la classe no se'n poden pas riure, perquè hi ha poques coses que **caiguin a terra** desproveïdes de pronoms reflexius i articles.

És una feina de cada dia, de cada dia, de cada dia, com la saó persistent. Ahir, en Marc em deia que *li donava pal* fer aquell dibuix. Vaig voler esbrinar si només **li feia mandra**, i es veu que sí; alguna altra vegada havia fet servir aquesta expressió per dir que **li feia cosa**. No és pas gens infreqüent que amollin castellanismes directes (que de primer moment fan riure i tot), com ara aquell displicent *da igual*, però passa més sovint que el castellanisme es camufla en un *no importa* més subtil. Tant en l'un cas com en l'altre, insisteixo a repetir: «Vols dir que **tant te fa?**» I tornem-hi: escoltar, pensar, corregir, fer

pensar... Per què hem de resignar-nos a *no enterar-nos de res*? No podem ni tan solament gosar **baixar de l'hort**, o **no plegar-hi res**, o **beure a galet**, o **venir de la lluna** o **no papar-ne ni una**, o...?

Quan la Maria, sorneguera, em diu «*Ho pilles?*», li responc amb una pregunta: «Vols dir si **ho he pescat?**» Abans, si feia un dels seus dibuixos enigmàtics, em solia demanar si hi veia *algo*, però ara ja vol escatir si hi veig **res** (de vegades també em diu si hi veig **alguna cosa**; del **quelcom** encara no en sabem res: ja l'aprendran, ja, però a l'escola, que aquest és de nivell). A l'hora de compartir joguines, tot sovint n'hi ha una que la volen *els dos*, però com més va més els interessa a **tots dos**. Fa temps que no diuen, ni l'un ni l'altre, que les coses pugen cap a *dalt* i baixen cap a *baix*: ara pugen i baixen cap **amunt** i cap **avall** (és més senzill, no em digueu que no). Una de les que costen –però ens n'anem sortint– és la dels cinc retoladors: *tres grocs* i *dos vermells*; sembla que les preposicions van trobant un lloc i ja n'hi comença a haver tres **de grocs** i dos **de vermells**. Uf, ens en sortirem? Sí, i tant!

Després hi ha la fonètica. Si no els esmenem, si ni tan sols els orientem, podem trobar estrany que siguin ben ganàpies i encara demanin que els escalfem la *iet*? A casa, quan van tenir quatre anys o cinc, cada vegada que deien *Caiús* els deia que provessin de dir **Callús**. No fou pas fàcil, però al final hi vam reeixir. I sense crits ni plors. Ai: i les eles? Però, calla, que de les eles ja en [vam parlar](#) un altre dia.

En fi, això de no corregir es veu que és molt modern. Potser sí, però si no hi ha correcció, com s'aprèn res? I, dissortadament, si la llengua es va desaprenent, què ens espera?

Abans d'acabar, voldria fer referència a la segona part del títol. Aquesta expressió, **per l'amor de Déu**, ha desaparegut de la faç de la Terra. Com tantes que fan tuf de catòlic. No totes, és clar, però qui-sap-les: *Déu vos guard, si Déu vol, valga'm Déu, a fe de Déu, Déu dirà...* I no cal parlar de dites com aquella que tant feia anar mon pare: «*Nostro* Senyor escriu dret amb ratlles tortes.» En canvi, encara belluguen **Ai, Déu meu!**; **Mare de Déu, Senyor**; **Mare de Déu Santíssima**. I, naturalment, **adéu** i fins i tot **adéu-siau**. Per què les unes sí i les altres no? Vés a saber...

Deixeu-me fer, finalment, un tribut a la meva àvia Mercè. Era una dona que no renegava gairebé mai, però quan s'hi posava sempre sempre enganxava el renec amb la pregària. El seu renec-penitència predilecte era aquest: «Recollons-mare-de-Déu-ai-senyor-perdoneu-me!». Això ens serviria per a parlar d'un altre

tema: si hi ha cap nen que renegui, li hem de dir res? No, i ara. Déu nos en guard!

(Potser també us interessa això: [‘La llengua, la degrades tu’](#))

5 Jo confesse

Rudolf Ortega

El País, 21/02/2016

http://cat.elpais.com/cat/2016/02/21/cultura/1456061214_060659.html

El títol està en valencià. És arribada l'hora de dir les coses pel seu nom, de donar la cara tot i les mirades de retret, d'admetre la culpa i el pecat. Jo confesso que consulto el [Diccionari normatiu valencià](#), el de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua.

Sé, a més, que en el gremi dels esforçats de la lletra no sóc l'únic, perquè el diccionari de l'AVL està emergint com l'obra de consulta (obligada?) de tots aquells que, un moment o altre, han de corregir textos en valencià, sense anar més lluny la columna «Cartes de més a prop» que publica setmanalment el *Quadern*. Sí, és clar que el diccionari de l'Institut d'Estudis Catalans ja està pensat per abastar tot el domini lingüístic catalanòfon, però quan un supera la tanca del prejudici acaba acceptant que la possibilitat de consulta d'una obra específicament valenciana, i de notable qualitat, no és sinó un element a favor. Com més recursos, millor.

Dono per fet, així mateix, que si hi ha correctors que, del Principat estant, consulten el diccionari valencià, deu ser unànime el seguiment de l'obra a les mateixes terres valencianes. D'alguna manera no sé com, un material sorgit d'una entitat de gènesi espúria (sota mandats del Partit Popular, i amb la sospita de constituir-se en el Gran Aval del secessionisme lingüístic) ha acabat congriant una acceptació que obliga a replantejar moltes coses, perquè és evident que tant el diccionari com la mateixa AVL han vingut per quedar-se. I el mateix sospito que passa amb les instruccions gramaticals, sobretot en sintaxi, que s'han avançat a la promesa nova gramàtica de l'IEC.

Maria Teresa Cabré, presidenta de la Secció Filològica de l'IEC, [a les preguntes del Quadern sobre les relacions amb l'AVL](#) —“No hi ha relacions”, va res-

pondre—, deia emmotllar-se a les directrius de l'Institut, però ja apuntava la necessitat de tenir en compte el discurs de la nova política valenciana: “Hem de començar a fer una reflexió tots plegats a la vista del que pensen les noves autoritats del govern valencià sobre aquests temes”. Per si hi ha algun dubte “del que pensen”, el conseller de Cultura, Vicent Marzà, va ser prou explícit en la seva visita a l'AVL el passat 5 de febrer, tot reconeixent “l'enorme tasca de dignificació que ha fet i que cal que continue fent la màxima institució en matèria de normativa lingüística, ja que el valencià és el principal tresor que tenim com a poble”. Alerta al sintagma “màxima institució”.

El temps i els fets consumats corren en contra de l'IEC, que té pocs arguments per defensar el conegut model “polimòrfic i composicional” i, a la vegada, actuar amb recel contra una institució que ha dut aquests polimorfisme i composicionalitat fins a l'extrem tot *proposant* que, en lloc d'un sol centre normatiu rector, el català esdevingui llengua pluricèntrica, com ben mirat n'hi ha d'altres. Dos factors juguen a favor d'aquesta interpretació del paper que està fent l'AVL: d'una banda, el fet que no hagi trencat mai la filiació de la llengua, ni tan sols sota pressions polítiques; i de l'altra, la limitació de la pròpia actuació a l'àmbit estrictament valencià, sense la pretensió de bastir una normativa paral·lela vàlida per a tot el domini lingüístic.

No és que entre l'IEC i l'AVL s'hagin trencat els ponts; és que no n'hi ha hagut mai. I potser cal començar a fer una certa gestualitat que permeti coordinar esforços amb vista a regular un instrument —la llengua, ni més ni menys— que tots compartim i diem estimar. Una idea: fa poc l'Institut ha incorporat al seu diccionari en línia l'opció de buscar la mateixa paraula en quatre recursos en línia més. Doncs no estaria malament afegir-hi una cinquena i valenciana opció.

6 Comentaris al *Diccionari normatiu valencià* (XXXVI)

Salvador Pardo

http://www.migjorn.cat/pdf/spardo_cdnv36.pdf

No hi ha **rififi**, com a sinònim de *butró*.

No hi ha **rigola**: solc de la vora d'una calçada per on s'escola l'aigua cap els embornals.

En l'entrada *riure*, no hi ha la locució **riurà bé qui riurà últim**.

No hi ha **roba vella o bruta**: restes de l'olla, del caldo.

No hi ha **anar a roda** (en ciclisme i moto), ni **roda de reconeixement**, ni **això no va ni amb rodes**.

No hi ha *rodar* en l'accepció ben viva de **tancar una parcel·la, un solar, un pati**.

No hi ha **rogicler**, color rosat de l'alba.

No hi ha **romaní**: llengua indoirànica parlada pels gitanos de l'Europa central.

En *rosada*, hi ha la blanca, però no la **rosada negra**, que és molt perjudicial perquè socarra les plantes.

Hi ha *rosegaaltars*, però no el sinònim **xuplaciris**.

No hi ha **rugbista** (jugador de rugbi).

No hi ha **rustifaci**: llesca de pa torrat amb oli i damunt pimentó roig i albergínia escalivada.

No hi ha **emeritatge**: acció i efecte d'esdevindre emèrit.

Hi ha **rompuda** com a acció de rompre la terra per a treballar-la per primera vegada per fer-la cultivable i que resol el castellà "*roturación*".

Encertadament, no recull *posada en valor*, que és un calc del francès *mise en valeur*, i que es pot resoldre amb **valorització**.

Accepta **xulla** en el sentit d'apunts amagats per a consultar-los dissimuladament en un examen.

No hi ha **arsenal terapèutic**: conjunt de recursos de què disposa un metge per enfrontar-se a les malalties.

No hi ha **capital de risc**: el que s'invertix en una societat amb una rendibilitat que pot ser elevada i que per això és d'alt risc.

No hi ha **fractura o bretxa digital**: diferència entre els que tenen accés a les noves tecnologies i els que no en tenen.

No hi ha **giny** com a programa informàtic senzill que fa funcions de rellotge, de calendari, d'informació meteorològica, de notícies d'actualitat, de calculadora ("*gadget*").

No hi ha **llitera de cullera**, que consta de dues pales obertes que es tanquen per davall de l'esquena del pacient per a transportar-lo sense moure'l.

No hi ha **séc de la cama** (la part de davant des del turmell fins al genoll), oposada al *tou de la cama* (la part posterior carnososa).

No hi ha **secanet** com a sinònim de *cementeri*.

[Vegeu la resta de comentaris d'aquesta entrega a la web](#)

[Diccionari normatiu valencià de l'AVL](#)

7 Encara més i tan interessants o més!

- ▶ [Jornades per la dignificació lingüística. Llengua i cultura popular](#). Fraga (Baix Cinca), **dissabte 12 de març de 2016**. [Quim Gibert: "La temperatura en la qual la llengua s'inflama"](#).
- ▶ ["Softcatalà presenta un diccionari multilingüe lliure català, anglès, espanyol, francès, italià i alemany"](#) (Softcatalà Actualitat, 18/02/2016)
- ▶ GELA (Grup d'Estudi de Llengües Amenacades): ["300 llengües"](#) (*VilaWeb*, 26/02/2016). En un moment en què tenim la llengua catalana clarament tocada, poder contrarestar la presència de la llengua que la fa desaparèixer mitjançant la redefinició dels usos lingüístics pot marcar un punt d'inflexió en el procés de declivi que vivim.
- ▶ Neus Nogué: ["Diàleg i conversa"](#) (*Lliure i Millor*, 25/02/2016)
- ▶ Carles Mundó, conseller de Justícia, entrevistat per Mayte Piulachs i Pepa Masó: ["Saber català ha de ser obligat als jutjats"](#) (*El Punt Avui*, 24/02/2016). "Els drets lingüístics dels ciutadans ara no estan garantits en els tribunals." "Millorarem les eines i la formació del personal. La modernització de la justícia no és una opció, ha vingut per quedar-s'hi."
- ▶ Empar Moliner: ["Ei, cuida't..."](#) (*Ara*, 26/02/2016)
- ▶ Pep Martí, ["Guimerà 'torna' a l'Ateneu per recordar l'escàndol de parlar-hi en català"](#) (*Nació Digital*, 18/02/2016). *Vergonya eterna*, una obra del Teatre Nacional, s'inspira en el discurs del dramaturg en llengua catalana el 1895, que va causar polèmica.